

CRISTINA LILA

CINE EȘTI TU, BROASCĂ ȚESTOASĂ ?

SEMĂNĂTORUL - Editura online
Noiembrie 2011

Cristina LILA

CINE EȘTI TU, BROASCĂ ȚESTOASĂ ?

Acolo sus, în câmpia cerului, grațioasa Melpomene, muza vieții și a florilor, muza petalelor delicate ca un zâmbet sfios de fată, o implora pe Hestia, muza focului divin și a puterii creatoare de viață, să îi dea voie să o ajute pe Calisa, pe fetișcana cu părul ca aurul.

Calisa ieșise în grădinița de sub fereastra ei și era tristă. N-o mai înveseleau nici garoafele și nici măcar regina nopții cu parfumul ei îmbătător. Nici razele soarelui, care îi mângâiau obrajii, nu mai reușeau să îi încălzească inima. Calisa era tristă fără nici un motiv. Uite, tristă așa, pur și simplu. Mai grav era că suferea de parcă i se înecaseră corăbiile. Dar ce, era ea vreun lup de mare, vreun pirat fioros, ca să i se înece corăbiile?

Grațioasa Melpomene se ruga de Hestia pentru că fără ea muzele nu au nici o putere în cer.

- Hai, te rog, lasă-mă să o ajut pe Calisa. Uite ce fată grațioasă este... mi se rupe sufletul de tristețea ei, care parcă o ofilește...

- Bine, a cedat muza Hestia, ajut-o ... dar să nu uiți că noi nu avem voie să ne amestecăm în destinul oamenilor...

- Dar nu mă amestec eu, a zâmbit muza Melpomene; o s-o trimit o broască țestoasă s-o ajute pe Calisa...

- De unde ai mai scos-o și pe broasca asta țestoasă?! s-a mirat muza Hestia.

- Cum de unde?! a zâmbit muza Melpomene; este prietena mea cea mai bună... uite-o cum se bucură când ne vede...

Broasca țestoasă a ieșit de sub tufa de levănțică ce creștea pe câmpia cerului lângă lanul de floarea soarelui.

- Cine ești tu? a întrebat-o pe broscuța muza Hestia.

Broasca țestoasă a privit-o pe muză cu blândețe și a zis, sfioasă:

- Eu sunt omul teoretic, adică Schiller.

*

După ce muza Hestia a plecat, Melpomene a pufnit în râs.

- Tare nebună mai ești, broască țestoasă. Știi că muza Hestia se putea supăra pe noi?

- Da' de ce să se supere pe noi?! s-a mirat broasca țestoasă. Trebuia să se supere pe Schiller.

- Și acest Schiller cine mai e?! a întrebat-o pe broasca țestoasă muza Melpomene.

- Ei, e un prieten bun de-al meu... a mormăit broasca țestoasă. De când vrei să încep?

- Ce să începi?!

- S-o ajut pe fetișcana aia, pe Calisa...

- A, da, a râs muza Melpomene; am uitat despre ce vorbeam... Cum de când? Chiar din clipa asta...

- Bine, bine, a mormăit broasca țestoasă și a plecat spre grădinița în care stătea, tristă și ofilită ca un crin regal, frumoasa Calisa.

Broasca țestoasă nu prea înțelegea cam în ce fel ar fi putut ea s-o ajute pe fetișcana cu părul de aur, dar nici îngrijorată nu era, pentru

că înțelepciunea aia proverbială îi spunea să se grăbească încet.

Și o vedeți voi pe broasca țestoasă că se grăbește repede?!

Nu... ea înaintează pas cu pas, atentă parcă să nu strivească firele de iarbă și să nu le strice furnicilor mușuroaiele... Știți fabula lui La Fontaine cu iepurașul care s-a întrecut la fugă cu broasca țestoasă?! Nu-i așa că un astfel de concurs, între urecheatul care își ia picioarele la spinare și broasca țestoasă, ce pare că stă pe loc când se grăbește mai tare, este straniu? Și, cu toate astea, fabula este plină de învățăminte.

- Hei, unde te duci? a întrebat-o pe broasca țestoasă o rândunică.

- Taci și zboară! i- a zis broasca țestoasă.

- Hei, încotro? a întrebat-o un peștișor din lacul nuferilor galbeni.

- Taci și înoată...

- Hei, ce te grăbești așa?

- Taci și spală putina...

Desigur, ați ghicit: era iepurașul. Dar el nu are nici un rol în povestea asta. Nu poate juca nici măcar rolul iepurașului fricos, căruia

fuga i- a salvat blănița din ghearele vulpii, care voia să i-o scarpine nițel.

Și, în timpul ăsta, Calisa stătea tristă în grădinița ei și se uita cu mirare la petalele pline de culorile vii ale florilor. Dar sufletul ei nu se mai bucura, de parcă uitase că ăsta este rolul florilor, să ne mângâie pe suflet cu frumusețea și cu grația și cu miremele lor îmbătătoare... Calisa parcă era pasărea de aur din colivia de aur.

Chiar și gândul ei parcă o luase razna. Unde era gândul ei? Unde plecase?

- Ei, dăm noi de el, mormăia broasca țestoasă. Numai să ajung odată la Calisa.

*

Și broasca țestoasă grăbi pasul. Se cam pregătea soarele să apună și ei nu-i plăcea s-o prindă noaptea pe cărările Universului. Ca s-o ia pe scurtătură, o apucă pe Calea Lactee... Brusc, în fața ochilor îi apăru sistemul solar... și uite și planeta aia, Terra... Vai de mine! își zise ea bucuroasă; e cam albastră... dar, stai puțin, se gândi ea; dacă e albastră, înseamnă că e o planetă plină ochi de apă albastră și

răcoroasă... și ce-i place mai tare și mai tare unei broaște țestoase? Apa, desigur!

Pe planeta asta albastră, Terra, căreia noi îi zicem Pământ, se însera. Ei, dacă Terra ar fi locuită numai de broaște țestoase, precis s-ar numi Apa, sau Aqua – cum i-ar zice anticii. Cum cine sunt anticii? Strămoșii broaștei țestoase, desigur.

Și se însera, și se însera, pentru că Pământul se învârte, bietul de el, în jurul Soarelui până amețește.

Adică, soarele amețește privindu-l... Sau, mă rog, cam așa ceva.

Ia stai puțin! și-a zis broasca țestoasă. Dacă se întunecă, Calisa, fetița aia tristă, intră în casă. După ce intră în casă, închide ușa. Pentru că, dacă vă mai amintiți povestea cu capra cu trei iezi... Cine a scris povestea asta?

În grădiniță vântul rupsese o **creangă** și Calisa a luat-o și i-a mângâiat frunzele, îngândurată... La ce oare se gândea ea?!

Măi, să fie! Nu-mi mai amintesc cine a scris “Capra cu trei iezi”! și-a zis broasca țestoasă.

Ei, dar nici ea nu le putea ține minte pe toate...

Bine! și-a zis broasca țestoasă; dacă fetița aia mititică încuie ușa, eu o să intru la ea pe fereastră...

A stat o clipă și a meditat, cu înțelepciune, așa cum îi stă bine unei broaște țestoase: da ce, eu pot să zbor?! Ce, eu sunt fluturaș sau elicopteraș sau avionaș?

Ei, până a meditat broasca țestoasă s-a și înserat și în grădiniță nu mai era nimeni. Numai umbrele... care parcă foșneau cu duioșie, adormite...

Bine! și-a zis broasca țestoasă; mai știu eu un drum spre Calisa...

*

Ce întâmplări neobișnuite... ce întâmplări incredibile... Dar cele două cuvinte, “neobișnuite” și “incredibile”, o nelinișteau pe broasca țestoasă. Ea gândea mai simplu: dacă o întâmplare este neobișnuită, nu poate fi și incredibilă, pentru că, întâmplarea devenind neobișnuită, ar fi incredibil să fie altcumva!

- Ha! a râs, amuzată, muza Melpomene, care își urmărea broscuța din adâncul cerurilor; broscuța mea este pe drumul cel bun și, dacă

drumul este bun, nu trebuie să- mi mai fac griji...

Ia să vedem ce face frumoasa noastră cea mititică.

Cum ce face?! A venit seara și ea a început să se pregătească de culcare. Mai întâi și-a luat din bibliotecă o carte din care citea în fiecare seară câteva pagini, până adormea. Alice din țara minunilor era tare nostimă, mult mai nostimă decât un ursuleț care se supără când îl alungă albinele din stup, de la fagurii plini de mierea cea dulce.

Dar, mai înainte de a se băga în pat, ea se spală pe dinți, face un duș, se șterge cu prosopul plușat și se îmbracă în cămășuța ei de noapte.

Broasca țestoasă o privea cum se piaptănă.

Cum de unde o privea?! Păi, unde se piaptănă Calisa? în fața oglinzii! Și unde putea fi broșuța țestoasă? Păi, acolo, în apele strălucitoare și limpezi ale oglinzii, în care parcă ne pierdem când ne privim... Desigur, noi nu ne privim pe noi înșine, ci ne zgâim la o persoană ce seamănă izbitor cu noi, numai că acea persoană ne cam imită... Când noi

ridicăm mână dreaptă, ființa din oglindă își ridică mâna stângă... și invers!

Cum invers?!

Calisa, mirată, a privit în jurul ei.

- Ce cauți? a întrebat-o broasca țestoasă?

- Cum ce caut?! O broască țestoasă! a murmurat, mirată, Calisa. Tu nu înțelegi că te văd în oglindă, la fel cum mă zăresc și pe mine... numai că eu sunt aici, în fața oglinzii, și mă reflect în oglindă, dar tu, deși te reflecti în oglindă, nu ești...

- Cum nu?! Eu sunt aici...

- Și aici nu ești?

- Ce înseamnă **aici**? s-a mirat broasca țestoasă.

- Of! a oftat Calisa; tu, broască țestoasă, nu poți fi acolo, în apele oglinzii, dacă nu ești și aici, lângă mine....

- Cred că ai dreptate! a oftat broasca țestoasă; dar, știi ceva? Hai să corectăm această situație...

- Cum?! s-a mirat Calisa.

- Uite așa, treci și tu lângă mine și o să fim amândouă de aceeași parte a oglinzii...

- Da, dar oglinda trebuie să ne aibă în amândouă părțile ei: și-n fața ei, și-n adâncul apelor ei, în care ne reflectăm...

- De ce crezi una ca asta?! s-a mirat broasca țestoasă.

- Păi, ce-ai vrea să cred?! Și a mai șoptit, nedumerită: cu toate că tu, broască țestoasă, ești numai de-o parte a oglinzii...

- Așa speram și eu, a zâmbit broasca țestoasă.

- Și Calisa s-a hotărât să încerce și, într-o clipă, a pătruns prin suprafața plană a oglinzii și s-a pierdut în adâncimea ei ca într-o apă limpede și răcoroasă. Și a început să înoate...

- Cine a început să înoate?! s-a mirat muza Melpomene.

- Cum cine?! a zis broasca țestoasă; peștișorul de aur...

- Dar ce rol are el în povestea asta?

- Rolul peștișorului de aur...

- Aha! a exclamat muza Melpomene, deși nu înțelesese nimic. Și ce-a fost mai departe?

- Păi, stai, că... de cealaltă parte ...

- De care de cealaltă parte?

- ...a oglinzii, desigur!

- A, da ?!

Și muza Melpomene a izbucnit în plâns. Lacrimi argintii, de muză, îi curgeau pe obraji... “Desigur!” repeta ea plângând în hohote. “Desigur, peștișorul de aur joacă rolul peștișorului de aur... iar peștișorul de aur nu este peștișorul “Taci și înoată” din lacul nuferilor galbeni...

Dar muza Hestia, din adâncul cel mai adânc al cerurilor, a mângâiat-o pe frunte și i-a zis: ...

- Ce i- a zis?! s-a mirat broasca țestoasă; dar, cine stă să le asculte pe muze?

Păi, poate curcubeul...

*

Peștișorul de aur înota în jurul Calisei ca un fluturaș. Voaluri de mătasă viu colorate se risipeau în jurul lui, stele de mare tremurau de emoție, algele și delfinii se zbenguiau și ei în apele moi și mângâietoare.

- |mi place aici! a zis Calisa.

Dar apele au dispărut și ea a pășit pe un covor strălucitor ca zăpada.

- Nu mai înțeleg nimic, a oftat ea. Unde suntem?

- Acolo unde îți dorești tu să fim, i- a zâmbit broasca țestoasă. Știi, erai tare tristă și muza Melpomene m-a trimis la tine... Ia spune- mi, ce-ai pățit ?

- Nu-mi dau seama, a suspinat Calisa și obrăjorii ei s-au înroșit și ochii ei luminoși s-au întristat iar. }in minte că un băiețel a rupt o floare din grădină și mi- a dăruit-o , iar eu am plâns...

Broasca țestoasă încremenise de uimire. Băiețelul despre care îi povestea Calisa stătea la o măsuță, sub un vișin, și desena atent vaporaje și pelicani.

Calisa se oprise în fața lui și ar fi vrut să îi spună ceva, dar nu-i trecea nimic prin minte. Gândurile ei parcă o părăsiseră.

- Nu putem să facem nimic, i- a zis broasca țestoasă. El este de partea cealaltă a oglinzii. |l putem vedea, dar nu-l putem atinge... și, chiar dacă i-am spune ceva, el nu ne-ar auzi...

- Nici dacă ne-ar căuta în apele oglinzii?! s-a mirat Calisa.

- Da, nici atunci...

Și, brusc, peisajul s-a schimbat.

Un parc, o alee cu pietriș, o bancă așezată la umbra unui tei, o apă curgătoare în apropiere.

Calisa se așează pe bancă și zice:

- Am mai fost aici... Uite, privește...

Și broasca țestoasă s-a uitat cu atenție.

Calisa avea în mână o pietricică de culoare mov.

- Asta este piatra mea norocoasă. Am găsit-o în iarbă, mai demult, dar am pierdut-o ... Sau poate piatra s-a rătăcit... Crezi că pietrele se pot rătăci ?!

- Cele mov, da! a zis broasca țestoasă.

- Și, după ce am pierdut pietricica, a venit un elefant roz, care mi-a spus că la polul nord este mai frig decât la polul sud, pentru că polul nord este mai la nord și invers! Elefantul roz nu mai avea chef să se întoarcă în junglă, pentru că nu-i plăceau maimuțele... Prea erau certărețe și gălăgioase... mai ales când ieșeau în recreația mare, ca să se joace... iar ursulețul polar, alb și micuț, stătea singur pe o banchiză ce plutea în derivă și plângea în hohote...

Broasca țestoasă o privea pe Calisa cu o mirare atât de adâncă, în care picase ca într-o groapă, atât era de adâncă!

- Ajută-mă să ies de aici! a rugat-o broasca țestoasă pe Calisa, dar fetița discuta cu o albină, care i se așezase pe floarea brodată pe rochiță.

Albina tocmai îi povestea că a dat de două ori târcoale pe la florile din grădină și voia să mai zboare și până la lanul de floarea soarelui.

- Și nu ai obosit?! se mira Calisa.

- Ei, cum pot să obolesc, când stupul nostru are nevoie de nectarul din care fabricăm mierea și de polenul din care facem fagurii de ceară, pentru că regina noastră se pregătește să-și depună ouăle și, apoi, cine să aibă grijă de surioarele noastre, care se vor naște în curând, dacă nu am trudi noi, albinele harnice?! Tu crezi că noi ne luăm după greieri? Doar știi bine ce a zis domnul La Fontaine în fabula aia...

- Uneori și eu aș vrea să fiu albină, a oftat Calisa; dar și greieraș mi-ar place, pentru că este atât de nostim...

- Hei, scoate-mă de aici! striga broasca țestoasă, dar fetița n-o auzea, așa că muza Melpomene i-a trimis o rază de soare, ca să se cațere pe ea.

Calisa s-a bucurat când a revăzut-o pe prietena ei, broasca țestoasă, care se grăbea întotdeauna încet..

- Cred că ai lipsit un secol, i-a zis ea și broasca țestoasă a râs, amuzată.

- Un secol, fetițo, are o sută de ani, dar eu sunt cu mult mai bătrână... am aproape două secole...

- Iar eu am trei secole, a cârâit corbul lui Edgard Alan Poe și, dacă aş avea o bucată de cașcaval...

- ...da, și ar veni vulpea, ca să te laude ce frumos ești...

Asta nu-i povestea lui Poe! s-a strâmbat corbul.

- Și ce?!

Broasca țestoasă se supărase.

- Eu am chef să înot în valurile mării, a zis ea.

Albina plecase în zbor spre lanul de floarea soarelui și Calisa și-a amintit că ar fi vrut s-o întrebe de ce fagurii pe care îi fabrică ele din ceară au formă hexagonală, dar cine știe unde îi zburase și gândul ăsta...

Valurile mării foșneau ca niște voaluri de mătase și Sherezada continua să își depene

povestea din fiecare noapte, până apăreau zorile și în colțurile ochilor califului Harun al Rașid se așternea, ca ninsoarea, somnul cel dulce...

- Pășiți încet, să nu-l trezim..., a zis Calisa. Adevărul e că nici eu n-am reușit să ascult până la capăt vreo poveste, pentru că mă lăsam legănată de cuvinte și adormeam...

- Și cum te legănau cuvintele? a întrebat-o pe fetiță omul de tinichea.

- De unde ai mai apărut și tu? l-a întrebat pe omul de tinichea peștișorul de aur.

- Cum de unde am mai apărut? De nicăieri. Eu sunt întotdeauna pe aici, pentru că nu se știe niciodată când e nevoie de mine în vreo poveste...

- Auzi, i- a zis broasca țestoasă, tu ce faci când plouă?

- Nu știu, i-a răspuns omul de tinichea.

- Nu ruginești?

Omul de tinichea a căzut pe gânduri.

- Nu m-am gândit niciodată la una ca asta.

- Nici eu, a șoptit broasca țestoasă. Nu știu ce mi-a venit acum...

- Și-o fi venit vreo scrisoare! a râs de ea peștișorul de aur. Știi cum se zice...

Și peștișorul de aur a început să cânte cu vocea lui de aur:

Când îți vine o scrisoare
O deschizi și o citești
Că, de-o bagi prin buzunare,
O cauți pân' ametești.

- Și ce să fac, s-o citesc? a zis broasca țestoasă, dar, când și-a dat seama că peștișorul de aur râde de ea, s-a strâmbat de parcă băuse sare amară.

- Eu tot n-am înțeles ce cauți tu în povestea asta.

- Nici eu, a zis peștișorul de aur și s-a întristat.

- Hei! a strigat omul de tinichea. Ne distram așa de bine și, uite, ne-am pus pe discuții tâmpite... că ce fac eu dacă plouă, că ce face broasca țestoasă dacă îi vine o scrisoare... Gata cu prostiile astea. Vreți să vă spun povestea cu capra cu trei iezi?

- Eu sunt iedul cel mic, a sărit din iarbă iedul cel mic, vesel și pus pe năzdrăvănii.

- Care este morala acestei povești, pentru că eu n-o știu? a întrebat Sheherezada.

- Tu nu știi morala sau nu știi povestea?

- Nici una, nici alta...

- Da' povestea cu lupul cel rău și cu cei trei purceluși o știi? a întrebat-o Calisa pe Sheherezada.

- Nici p'asta n-o știu...

Califul Harun al Rașid sforăia încetișor și râdea în somn retrăind în vis aventurile lui Simbad marinarul.

- |mi spui și mie povestea cu lupul cel rău?

- Sigur! i-a zis omul de tinichea. Ia ascultă:

Lupul cel rău era cam trist
Că nu era și el artist
S-apară și la cinema
Și chiar să fie cineva

Așa că s-a dus la concurs
Dar, vai! l-a întrecut un urs
Care de mare ce era
Ecranul singur îl umplea

- Ce prostie! a râs broasca țestoasă, cu lacrimi de crocodil pe obraji. De unde ai mai scos și tu povestea asta aiurită, din capul tău de tinichea în care ai o minte de tinichea, care îți ruginește când plouă?

- Da' ce, nu-i așa povestea?

- Sigur că nu-i așa! a sărit iedul cel mic. }i- aş spune-o eu, dar eu n-o știu, că sunt mic...

- Ei, lasă, că o să mi-o spui când o să te faci mare...

Și omul de tinichea l-a mângâiat încetișor pe cap pe iedul cel mic, da' mângâierea lui... ehei, vă dați seama nu?!

Și iedul cel mic a început să plângă, așa cum plânge un ied mic, și tare amărît mai era.

- Stop! Ați luat-o razna rău de tot! a strigat broasca țestoasă. Povestea asta s-a pierdut ca vântul prin sălcii. Sheherezada, ajută-ne...

Dar Sheherezada adormise și ea...

- Hai, cine continuă povestea?

Și se auzea vântul... fîș... fîș... fîș...

*

În lada cu jucării erau tot felul de personaje nostime, cum ar fi un ursuleț de pluș, care-și pierduse un năsturel, un elefăntel pus pe năzdrăvăni, care îl trăgea pe cățelul, ce se călca pe urechi când alerga, de coadă, un crocodil cu arc și roți, o balerină grațioasă și o minge cu buline...

Mingea cu buline a observat prima că a dispărut Calisa și și-a trezit prietenii.

- A dispărut Calisa! a strigat ea.

- Ba n-a dispărut, a șoptit ursulețul de pluș care își pierduse un năsturel. Am văzut-o eu când a plecat cu broasca țestoasă. Uite, pe acolo au luat-o , prin oglindă...

- Hai și noi, a zis elefăntelul...

Și n-au mai stat mult pe gânduri, cu toate că le era frică... dar gândul că o vor găsi pe prietena lor, pe Calisa, le dădea curaj.

Și au sărit, toți deodată, în apa strălucitoare a oglinzii...

Dar cel mai tare a sărit mingea, care nu s-a mai oprit din țopăit până la picioarele unui pod.

- Hei! i-a zis podul, dacă îți dau un șut acum... o să te rostogolești până la capătul lumii...

- Vă rog să mă scuzați, a zis mingea cu buline, politicoasă, dar chestia asta cu șutul nu mă impresionează, pentru că ăsta este rostul meu, să primesc șuturi, să sar prin coș, să mă rostogolesc până la perete și să vin înapoi...

Podul înlemnise de mirare. El bănuia că în lumea asta se întâmplă o grămadă de minuni, dar, cu toate că avea picioare, și încă multe, el nu putea pleca nicăieri, pentru că ce s-ar fi făcut oamenii dacă dispărea? Cum ar mai fi trecut peste apă? Și, copiii, cum s-ar mai fi dus la școală?!

Era de datoria lui să unească malurile, pentru că de aceea era pod.

Ia ascultați cum sună “Cântecul podului”!

Ce s-ar întâmpla cu drumul
Când s-ar întâlni c-un râu?
Vai, s-ar risipi ca fumul!

Și de-aceea podul are
Rolul să se-ntindă peste,
Apa rece, curgătoare...

Și la fel e și-n poveste !
Doar peste ocean și mare

Nu sunt poduri, ci vapoare...

- Bine, a zis crocodilul cu arc și roți, și acuma ce mai facem? Domnul pod, dacă ar fi un pod cumsecade, ar veni cu noi și ne- ar ajuta să trecem peste toate încurcăturile...

- Ba noi nu avem încurcături, a țipat ursulețul de pluș, ce își pierduse un năsturel. Uite, să spună și elefântelul cel pus pe năzdrăvăni...

- Ce să spun?

- Tabla înmulțirii! i- a zis balerina cea grațioasă și a început să meargă pe poante.

Podul, mirat, a încercat și el figura asta nouă, pe care n-o știa, dar nu i- a reușit și s-a întristat.

- Auzi! i- a zis crocodilul cu arc și cu roți, tu mai bine mai dă- i niște picioare mingii cu buline... că asta nu se simte bine pînă nu țopăie și nu dărîmă toate lucrurile din cameră... Ba, o dată, a răsturnat și vaza cu flori și a curs toată apa pe masă...

- Liniște! O să vă recit tabla înmulțirii, a intervenit elefântelul cel pus pe năzdrăvăni...

A făcut o reverență și a început:

Tabla înmulțirii cu unu nu v-o mai spun,
Pentru că unu face pe nebulu ca un săpun .

Tabla înmulțirii cu doi

Este ca noi...

Ehei, de la trei în sus,

Deja prea repede m-am dus.

Dar, când aud de patru

|mi vine să latru.

Adevărul este că cinci ori cinci

Fac tot douăzeci și cinci.

Șase, ehei, este o cifră adevărată,

După cum ni se arată.

Șapte îmi face probleme

Mai ales la teoreme.

Opt este făcut din doi covrigi,

Dacă vrei să te convingi.

Nouă...

Of, iarăși plouă?

Zece este, categoric,

Un semn alegoric.

- Asta este tabla înmulțirii?! s-a mirat cățelul, care se călca pe urechi când alerga; și eu care mă ascundeam sub masă de frica ei...

Mingea cu buline țopăia veselă, pentru că podul avea atâtea picioare... Nici nu se

rostogolea destul până la perete, și podul o izbea cu sete, cu un alt picior, pentru că îi era mai ușor... Ba a trimis-o și până la poalele unui deal de la Predeal, de unde s-a întors cu un accelerat, ce părea un balaur descreierat.

- Ce tot zici acolo?! s-a mirat omul de tinichea. Mai bine faceți liniște, să ne povestească Sheherezada ceva...

- Ce să ne povestească?!

Broasca țestoasă se supăraseră.

- Ce facem noi acum?

- Plecăm să- mi caut pietricica mov, a zis Calisa și a cules-o din iarbă pe balerină, care adormise sub o floare de sulfină.

Iedul cel mic scâncea trist.

- Dacă frații mei mă ascultau, nu-i mai păpa lupul cel rău...

- Nouă ne spui, au zis purcelușii Nif- Nif și Nuf- Nuf... Numai purcelușul Naf- Naf nu zicea nimic, pentru că el avea o căsuță din cărămidă...

Omul de tinichea... ce făcea? Gândea: "Și a suflat lupul cel rău și a suflat, și a tot suflat... dar căsuța de cărămidă nu s-a dărâmat... Dar s-a abținut să comenteze cu

voce tare, ca să nu rădă prietenii lui de mintea lui de tinichea, care ruginea când ploua...

Calisei însă îi tot zburau gândurile cine știe pe unde. Și își mai pierduse și pietricica mov...

Oare pe unde o fi pierdut-o ? Pe aleea cu trandafiri? Pe aleea cu statui? Prin grădină?

Poate a văzut-o rândunica “Taci și zboară!” – după cum i- a zis broasca țestoasă.

Muza Melpomene era tare curioasă să vadă ce-o să se întâmple mai departe și stătea cu ochii pe minge, ca să nu se piardă.

Podul cu multe picioare s-a întors la râul lui, pentru că oamenii stăteau pe mal și nu voiau să-și ude pantofii trecând prin apa râului.

Iar râul bolborosea amuzat:

- Ei, nu vrrrea nimeni să se uddde la picioarrre? E mai bună apa de ploaie? Pentru că o să înceapă să plouă în curând... și ce-o să mai rrrîddd!

Dar cine îl băga în seamă pe râu? Ehei, mai avea până să devină fluviu și să se verse în mare, ca Dunărea...

Iepurașul “Spală putina” – poreclit și el așa tot de broasca țestoasă, ia făcut semn

elefantului roz. Adică, mai precis, i- a tras un cot.

- Ia fii atent, că eu simt pericolul de la distanță... Hai mai bine să plecăm în junglă...

Dar elefantul roz s-a supărat.

- De ce dai în mine? Bătăușule! Nimeni nu vrea să fie prieten cu tine...

- Bine, a oftat iepurașul « Spală putina ». Eu o să ronțai un morcov dulce...

Și s-a așezat pe o bancă și a început să ronțăie un morcov.

- O ho, da' bun mai este! zicea el.

Broasca țestoasă se supărase pe muza Melpomene și se întreba ce căuta ea acolo.

Calisa își murdărise rochița și se întristase.

Muza Hertia, muza focului divin și a puterii creatoare de viață, era nedumerită. Fiecare animăluț și fiecare jucărie avea un motiv de supărare. Și toată această brambureală o crease muza Melpomene. Asta era clar! Ce, nu se vede bine? Ia ștergeți-vă lentilele ochelarilor.

Sau poate că de vină era broasca țestoasă... Ea scăpase povestea din mână. Și povestea o luase razna, peste dealuri...

- Hei! i-a zis broasca țestoasă; povestea n-a luat-o deloc razna... Calisa nu se mai descurcă pe aici, pe tărâmul poveștilor, pentru că îi zboară gândurile aiurea...

- Ce înseamnă “aiurea”? a întrebat-o pe broasca țestoasă Scherezada, dar, pentru că Harun al Rașid se trezise, ea a continuat să povestească:

- ...și a sosit la Bagdad caravana copleșită de stofe și mătăsuri și bijuterii din aur și argint și mirodenii din orient și vase de aramă și argint și fel de fel de obiecte ciudate... sau poate interesante...

Harun al Rașid s-a mirat:

- Care este diferența dintre “ciudat” și “interesant”?!

Shehrezada a încremenit de mirare. Ce nu înțelegea marele conducător al Bagdadului?!

- Este ciudat că nu înțelegi ce este interesant în povestea mea, a șoptit ea, sfioasă.

Și a continuat să povestească:

Într-o zi, în oraș a sosit un croitor

Călare pe un mosor

Făcut din ațe colorate

Bune de cârpit pantalonii la spate

Și de reparat rochiile vaporoase
Cu împunsături de ac simandicoase.
Dar lui îi era mai ușor să croiască,
Decât să cârpească.
Însă toți oamenii îl rugau să aibă milă
De ei ca de o cămilă,
Care are două cocoșe și nu doi cocoși,
Pentru că ei nu erau moși.
Numai dromaderul are o cocoșă,
Care se tot înghesuie să crească,
Și de aceea bea acesta apă...
Adică... se adapă.
Și, plecând el de la fântână,
A cârpit la haine o săptămână...
Croitorul, desigur, nu dromaderul,
Care nu știe nici să însăileze reverul
De la hainele strălucitoare,
Care te apără de răcoare,
Dar și de căldura ce curge în valuri,
Între cele două maluri...

Calisa, auzind o asemenea gogomănie, s-a dus la dulapul cu borcane de dulceță și l-a deschis.

- Scârț! s-a auzit deodată.

Broasca țestoasă se simțea demodată. Ea nu mai întâlnește în viața ei o asemenea brambureală, care îi crea un fel de amețală.

- Hei! a strigat ea, tulburată; povestea asta nu este adevărată. Adică, este ea poveste, dar eu am venit la Calisa, pentru că zisu-mi-s-a, că fetița asta este tristă și mai și este personaj de poveste. Și, după cum și eu aș vrea să fiu adevărată...

Greierașul și-a lustruit arcușul cu o bucățică de sacâz și a zâmbit.

- Vedeți! a șoptit el; fără muzica mea, pe cer nu strălucește nici măcar o stea...

Stelele, dragi copii, sunt ca niște câmpii...

Te pierzi în ele

Și poți visa,

Că cerul atârnă legat de stele...

- Ceea ce este foarte adevărat, zise un împărat...

După cum se vede,

Nici măcar cerul nu crede,

Că stelele stau atârinate,

De aceste iluzii adevărate.

*

Capitolul acesta fiind atât de mic, n-a încăput în el nici măcar cel mai mic ibric, care este cu mult mai mic decât cel mai mic ibric... dar cum cel cu mult mai mic ibric decât cel mai mic ibric voia să dea în foc, trebuie să încercăm să-l înghesum și pe el puțin, ca să încapă în...

Sorry! N- a încăput...

Fetița a râs, amuzată de încercările povestirii acesteia de a înghesui, în capitole și capitolașe, un fel ecouri minuscule ca niște paltonașe de pitici năzdrăvani.

Desigur, piticii purtau cu toții șalvari... și erau specialiști în fabricarea de gogoși, ce luau adesea forma norișorilor grațioși. Așa că unul dintre pitici s-a dat de trei ori peste cap și s-a prefăcut într-un balaur care nu avea cap. Și toți piticii au plecat în expediție, ca să-i găsească un cap adevărat, de balaur înaripat, nu de împărat!

Bine! a zis broasca țestoasă; în oglindă totul fiind pe dos, și la fel de serios ca și

mersul pe jos, sunt de acord să lărgim puțin capitolul despre ibric, pentru că e mic...

Desigur, despre “capitol” vorbeam! se auzi ecoul...

Dar cum să se audă ecoul, dacă nu vorbise nimeni. Ce, nu mai știm ce e ăla un ecou ?

Ia ascultați aici!

Ce să ascultăm?

Ecoul, desigur...

Dar ce zice?

Ce zic și eu...

Atunci, și tu ești un ecou ?!

Of, ce bou...

Și ecoul: ...ou!

Dar, pentru că se iveau zorile, muza a mângâiat-o pe fetiță pe frunte și aceasta s-a trezit.

« Ce vis frumos am avut! » și-a zis ea, apoi și-a amintit de broscuța țestoasă, care locuia în acvariul ei micuț de sticlă.

Broscuța era acolo și o privea pe Carina cu ochii ei micuți și strălucitori.

- Nu-i așa că ne-am distrat bine? a întrebat-o Carina, dar broscuța n-a zis nici păs.

Păi, cum să fi spus broscuța țestoasă
“pâs”, ce e pisicuță?!

Și așa cu povestea noastră...

Ba nu, stați puțin a intervenit grațioasa
Melpomene, muza vieții și a florilor, muza
petalelor delicate ca un zîmbet sfios de fată. Cu
mine ce se întâmplă?

Și broscuța țestoasă a râs, amuzată.

–Ai uitat că mâine seară trebuie să-i
ducem vise frumoase altui copil?

- A, da, chiar că am uitat, a mai zis muza
și a plecat să se culce, că era ruptă de oboseală.

Sfârșit

Primele trei muze superioare sunt:
Urania – astronomia și astrologia;
Polymnia – știința sufletelor din viața de
dincolo și arta divinației !

Melpomene – știința vieții și a morții, a
transfigurării și a reîncarnării;

Aceste trei muze alcătuiesc cosmogonia
sau fizică cerească !

Caliope

Clio

Euterpe - psihologia cu artele ei: -
medicina, magia, morala.

Iar următoarele trei muze:

Tersihore

Erata

Thalia – reprezintă fizica pământescă:
pietre, plante, animale.

După cum vezi sunt nouă *muze* care
reprezintă puterile divine, adică Universul!

Dar aceste puteri divine sunt însuflețite
de cea de-a zecea muză, *Hestia* – care
reprezintă focul divin, suflarea de viață,
energia creatoare.

Și uite așa s-a alcătuit *decada sacră* !